

Maar velen vragen: wat zal zij voor *ons* doen? Het antwoord luidt: meer dan haar tot nog toe is gevraagd, als men haar slechts in de gelegenheid stelt. Zij heeft *allen* noodig: den man der wetenschap, die geen tijd of zin „voor die dingen” heeft, want zijn geest zal de gist zijn voor het „Philistijsche” deeg. Hij zal ondervinden, dat hij een onmisbaar deel is in een groote gemeenschap van half wetenschappelijke lieden, en die gemeenschap zal hem helpen aan grooter waardeering van zijn wetenschappelijk werk. Zij heeft den man noodig, die „geslaagd” is, omdat die iets weet van den weg tot welslagen. En ook den man, die worstelt, omdat die iets weet van de struikelblokken, die op dien weg liggen. Zij heeft *u* noodig, en gij hebt *haar* noodig, hetzij gij als dienaar der kunst of der wetenschap of alleen ter wille van het geld wilt arbeiden (*Brit. med. Journ.*). PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE TITEL „MED. DOCTS.”

I.

Prof. BURGER bespreekt mijn aan prof. WENCKEBACH gerichtten brief. Het zij mij vergund daartegenover mijn inzicht uiteen te zetten.

Het getuigschrift van met goed gevolg afgelegd doctoraal examen geeft den toegang tot de promotie en tot het artsexamen. Dit is dus een verschil met het theoretisch geneeskundig examen, dat alleen de laatste bevoegdheid geeft. Tevens bewijst het afleggen van het doctoraal examen, dat men de klassieke opleiding aan het gymnasium en aan de hoogeschool gevolgd heeft. De wetgever heeft daaraan een zoodanig gewicht gehecht, dat alleen langs dezen weg de titel van doctor kan worden behaald.

Prof. BURGER misgunt dan ook niet aan studenten zich med. docts. te noemen. Deze woorden omschrijven dan ook alleen in het kort, dat men de bevoegdheden heeft voortvloeiende uit het doctoraal examen en ik kan er dan ook geen ongepaste ijdelheid in zien.

Prof. BURGER kan zooveel hem lust het systeem onzer hooger onderwijswet kritiseeren. Zoolang deze echter in den tegenwoordigen vorm bestaat, kan het — gevraagd of ongevraagd, wat niet ter zake doet — verkondigen, dat men doctoraal examen deed, onmogelijk als „boerenbedrog” worden gesignaleerd zooals prof. WENCKEBACH deed. Prof. BURGER erkent, dat het geen bewijs van geestelijke armoede behoeft te zijn. Dat hij met zijn *verwijtend* „testimonium paupertatis” ook mogelijke armoede aan geld en tijd bedoelde, had ik niet verondersteld.

Vele uitstekende artsen mogen niet promoveeren; doch zij hebben om welke reden dan ook den weg, die hun hiertoe den toegang geeft, niet willen bewandelen. Zij hechten waarschijnlijk minder waarde aan een klassieke opleiding dan de hoogeronderwijswetgever. Het ontgaat mij, waarom zij prijsstellen op den titel „doctor”, die toch slechts deze klassieke opleiding aanduidt en niet meer practische bevoegdheid geeft,

Het is in deze niet de vraag of het nuttig is te verkondigen, dat men doctoraal deed en mag promoveeren. Prof. WENCKEBACH stelt, dat het „boerenbedrog” is en hiertegen kom ik op.

Prof. BURGER vindt dat hem geen blaam kan treffen, die zich „dr.” noemt naar aanleiding van een buitenlandsche promotie. *Toch noemen deze artsen zich met een titel, waarvoor de wet eischen stelt, waaraan zij niet hebben voldaan.* Hierin schuilt meer „bedrog” dan in het eenvoudig vermelden van het feit, dat men doctoraal deed. Voor andere faculteiten kan de vermelding daarvan gewicht hebben; ook voor med. doctorandi kan het gewicht hebben tegenover hen, die ook bij den geneesheer een klassieke opleiding waardeeren. En zelfs tegenover hen, die deze vermelding heel weinig gewichtig vinden, houd ik staande, dat het geen bedrog is en dat het, zonder de kennis van al de persoonlijke omstandigheden, voorbarig is denzulken een testimonium van eenige paupertas uit te reiken.

Tiel, 21 Februari 1910.

F. JONKERS.

II *).

Naar aanleiding van de korte, als inleiding der kwestie bedoelde beschouwing van professor WENCKEBACH in n°. 7 van het *Tijdschrift* over den titel „Med. Docts.” zou ik gaarne een enkele opmerking maken, omdat ik het met de strekking dier beschouwing eens ben en het openbaren van verschillende persoonlijke meeningen er toe kan bijdragen de zaak op te lossen.

Uit het door prof. WENCKEBACH meegedeelde blijkt, dat onder de geneeskundigen hier te lande een gebruik is ingeslopen, dat *kan* doen denken aan onzuivere motieven van hen, die daarbij betrokken zijn. Onder geneeskundigen zelf wordt over het bedoelde verschijnsel niet in dien zin gedacht en prof. WENCKEBACH, zelf onmiddellijk die verklaringsmogelijkheid verwerpende, noemt die dan ook alleen, omdat door Nederlandsche geleerden uit andere faculteiten en buitenlandsche geneeskundigen hier op bezoek de verklaring voor het voeren van den titel „med. docts.” in die richting is gezocht. Ik geloof ook evenmin, dat ooit een arts zijn collega, die den schijntitel voerde, heeft verdacht dit te doen om het groote publiek door de gelijkenis met den titel „doct. med.” zand in de oogen te strooien.

Maar wat is dan wel de reden van die neiging om dat „med. docts.”, dat in de studentenwereld, waarin ieder afgelegd examen in den vorm van een titel op het naamkaartje wordt aangegeven, over te brengen in de maatschappelijke samenleving, waarin het niet behoort?

Ik heb de zaak altijd zóó beschouwd: Aanvankelijk was de med. docts. arts die om welke redenen dan ook niet wenschte te promoveeren, er volmaakt tevreden mee den titel doct. med. over te laten aan zijn in dat opzicht gelukkigeren collega, en vergenoegde hij zich gaarne met den titel van arts. Was de doctorstitel in ons land zuiver gebleven, ik geloof, dat de titel med. docts. tot de studentensitekaartjes was beperkt gebleven. Maar andere doctoraten kwamen voor den dag, doctoraten, die in de oogen der meeste geneesheeren niet konden worden vergeleken met ons eerbiedwaardig Neder-

*) Te laat ingekomen voor ons vorig nummer.